

Hensyn til Statens Formue, medmindre man har Garantier for, at den kun anvender den i Overensstemmelse med Folkethinget. Men naar man nu, under de nuværende Forhold, og efter hvad der er sket, endnu kan sige, at det har saamænd ingen Fare, for skulde Finantsministeren vilde tvinge Kultusministeren til at udlevere Universitetets faste Eiendomme, saa maa det ske efter Forhandling med Rigsdagen, saa siger jeg, at det er en god Tro, som er mærkelig i disse Dage. Men jeg tror, at Folkethinget vilde handle overordentlig urigtig, hvis det vilde lulle sig i Søvn i Tryghed, saaledes som det forøvrigt mange Gange har ladet sig lulle i Søvn med en lignende Tryghed, som har ført til det samme Resultat. Det ærede Medlem siger, at han nok veed, at Ministeren i Fjor skulde have udtalt i Finantsudvalget, at denne Post kunde foreløbig affattes osv., som den var, men at han ikke havde noget Ansvar for, hvad Ministeren havde sagt dengang om, at han vilde gaa til at benytte Statsformuen, naar — hvad Ministeren ogsaa udtrykkelig sagde vilde ske — Underbalancen vilde overstige den Sum, der endnu var tilbage af Kapitalformuen. Men jeg paastaar, at det ærede Medlem ikke har taget de fornødne Reservationer, saa det ærede Medlem tager fuldstændig fejl; man kan ikke sidde i et Udvalg saaledes, at man hverken til Protokollen eller her i Salen træder frem med bestemte Reservationer eller Forslag, og saa bagefter sige: Jeg har gjort mine fornødne Anthyndinger. Det kan man ikke gjøre; naar man vil have sin Samvittighed fri, maa man sørge for formelt at reservere sig, men det er det, det ærede Medlem aldrig gjør, naar Afgjørelsen er, men først nogen Tid efter, naar han mener at kunne gjøre det, uden at det faar nogen praktisk Betydning. Jeg siger altsaa, at det ærede Medlem er fuldstændig medansvarlig i, hvad der her er sket. Det Samme gjælder, naar det ærede Medlem senere taler om, hvad jeg her fremdrog fra 1887—88, hvor jeg mindede ham om, at han dengang havde stemt for andet Bidrag til Fortsættelse af provisoriske Bevillinger. Ja, siger det ærede Medlem, det havde han ganske vist gjort paa mange Omraader, thi han havde da kun opstillet nogle Prøver for at se, om Thinget var saadant, som det skulde være, om det vilde stemme for disse Regtelser, og

naar han da havde set, at det vilde det ikke, saa havde han som Mindretal sagt: Ja, saa maa jeg opgive Forsøgene ad den Vej, og saa er der kun en Maade for mig at reservere mig paa, og det er at stemme mod hele Finantsloven til Slut. Ja, det havde været udmærket, hvis det var i Fjor eller i Fjor, det ærede Medlem havde gjort det, men det var det ikke; i 1886—87 opstillede det ærede Medlem ingen Prøve, og i 1886—87 stemte det ærede Medlem ikke mod Finantsloven. Det passer Altsammen ikke. Nei, det ærede Medlem stemte for Fortsættelse af det provisoriske Fyrskab og for Finantsloven og tog ingen Reservation. Det vil altsaa sige, at det ærede Medlem gjorde ikke blot, hvad vi nu foreslaa, men det, som er ti Gange værre. Jeg tror, det ærede Medlem maa kunne forstaa, at naar man saa ofte er i Uoverensstemmelse med sig selv, som det ærede Medlem er, naar man saa tidt angriber sine tidligere Meningsfæller for det, man selv var med til at tilraade dem at gjøre i sin Tid, saa tabe Ens Ord den Vægt, som kun knytter sig til Ord, bag hvilke der ligger alvorlig Handling, og saa kan det ærede Medlem heller ikke forlange, at man lægger synderlig Vægt paa hans Raad eller hans Formaninger. Allermindst forekommer det mig, at det ærede Medlem er berettiget til at komme uden om en Banstæthed paa den Maade, han gjorde overfor min Paavisning af, at man var ude af Stand til ved en Afstemning over Undet-Bidrag at ramme Andet end Realiteten. Det, der her skal rammes, det, der her skal siges Noget mod fra Thingets Side, er ikke Realiteten af denne Bevilling til Kunstmu-seet, men det er Ministerens formelle Fremgangsmaade ved at realisere dette Forslag, som Folkethinget i Realiteten er enig med Ministeren i, uden at de formelle Betingelser ere tilstede, nemlig en Finantslov. Men dette kan ikke afgjøres ved Afstemning over et Undet-Bidrag, formelt ikke, det maa udtrykkes enten ved en Udtalelse i en Betænkning, ved en Tilspøelse i Texten, ved en Afstemning over en Efterbevilling eller ved den almindelige Decharge. Men det kan rent formelt ikke ske her, fordi man i Virkeligheden ikke kan ramme Andet end det, der her ligger for, nemlig Realiteten. Denne Bemærkning, som jeg tror, at Enhver, der vil